

хилено] Ама и чорбаджіята доде като конь на празна торба — и той же чака.

Х. Коста. Райчо!

Райчо. *(свръснжто)* Чувамь, чорбаджи.

Х. Коста. Кой бѣше тукъ?

Райчо. Бѣше, чорбаджи, онзи. . . той. . . хекиминѣ ли е, какъвъ е?

Х. Коста. Та що търси той. . . тукъ — въ къщата ми?

Райчо. А че. . . знайж ли, чорбаджи. Гледамь той. . . като доде и чорбаджійката и Анка даватъ съ него уста съсъ уста, па. . .

Х. Коста. Какво па?

Райчо. *Демекъ*. . . приказватъ си.

Х. Коста. Като какво?

Райчо. А че. . . разбирамь ли имъ? — дълбоки работи тѣй хе! — вранцушки. — Измайватъ са, па. . .

Х. Коста. Дѣ ѝ чорбаджійката.

Райчо. Сега отиде въ мутофака.

Х. Коста. Беки още не е наготвила?

Райчо. Не е, ам'че какъ.

Х. Коста. *[като си повива главата]* Някъ, ярабимъ! — Кажи ѝ да доде самъ.

Райчо. *[като са обръща]* Хж, япали я.

ЯВЛЕНИЕ XI.

Горнитѣ, Злата.

Злата. *(съ запретижти ржѣ)* Дѣ ѝ Райчо?

Райчо. Япали ма.

Злата. Не знашь, хаджи, отюхкахъ са.

Х. Коста. *[намусено]* Себеби?

Злата. Ами на ли отъ заранъ не са сумѣсахъ да прегледамь да ли имаме соль. Кога посѣрихъ да гудж на вѣтіето, солника, гледамь, до сушъ празенъ. Да отиде Райчо да купи за вчасъ. Азъ нѣмахъ пари у' себе си, иначе до сега щяхъ да го проводж я?

Х. Коста. *(като изважда отъ кесіята си пари и ѝа Райчо)* На, да отидешъ качаракъ да земеши соль.

(Райчо до дѣто върви скоро, припнѣва са и пада).

Х. Коста. *[гнѣвно]* Кйоръ оладжа! *[Райчо става и излиза]*